

Bozó Zsuzsanna

11 haiku

A lényeg kihull
üres szavaid közül.
Szálló homokszem.

Sok régi emlék
keményíti lelkemet.
Közeleg a tél.

Gombolom ruhád
fülledt nyári éjjelen.
Beteljesülés.

Csobogó csermely
partján átöleltelek.
Hársillatú csók.

Erdei tisztás
rejt el szerelmünket.
Egymásba hullunk.

Csipkeruhában
reszketve dideregnek
álomittas fák.

Rémült szemedben
félelmem tükröződik.
Hívón int az Ősz.

Hópihék tánca
tomboló szélben.
Jéggé vált álmok.

Riadt gyermekek
szavak kereszttüzeiben.
Távozó apa.

Kapcsolatunkban
másodhegedűs voltam.
Elpattant a húr.

Fázó lelkemet
elrejttem szavaidban.
Havas lábnyomok.

Kökény Éva

Tavaszi remény

Megújult a világ, itt a tavasz!
Újra hallani madarak énekét,
már érzem a lét új lényegét,
s élvezem a nap csókját, hevét –

éppúgy, mint egy kamasz,
csak a reményt ne öld meg, Tavasz!

Örülök megint, kedvem a régi,
bár fúj a szél, s hajat cibál,
épp ideje már, hogy valaki
átrendezze életem s a frizurám.

Megint úgy érzek, mint egy kamasz,
csak a reményt meg ne öld, Tavasz!

Álmodó magány

Kiszínezek mindent
álmodó magányban,
a színhez is színt keverek.
Mintha az ég nem lenne elég kék,
mintha álom nem lenne így is szép.
Na és az ébrenlét?
Az szép csak igazán!
Dalolok hozzá szín pompás szivárványt.
Színezem a színt, kékítem az eget,
így kergetek el gyülevész felleget.
Színezem a zenét, színezem az álmot,
olykor járok kábult, boldog táncot.
Színezem az amúgy is színes, szép világot,
így oldva mindazt, amit a magány hoz.
Miközben csendben, szelíden rejtegetlek.

Öröm-morzsaék

Néha a valóság,
máskor a képzelet
felkap, elrepít,
eláll a lélegzet!

Csillagok fényét,
napsugárból szótt palástom
mind neked adnám,
csak kérnéd!

Földet érve aztán
záporos esőbe kiállok,
s magamhoz szorítom
az egész világot!

Vár a nyár!

Néha napokig
tétlenül ülök,
keresem a csendet,
aztán meg futok,
menekülök –
át, csukott ajtókon, tereken,
ki a fénybe!
Ki a kéklő egű napsütésbe
hova sok boldog jár –
virágok, madarak,
csobogó szökőkutak
súgják:
rám is vár ez a nyár!

Jámbor Ildikó

Vásárba vágyom mostanában

Arra vágyom mostanában
Ödöngének a vásárban
a Tavaszi szélben
Egyre szebbek erről
az emlékek

A városszéli réten nagy,
alföldi vásár lenne:
A marhavásár bús borjúi
Disznók sáros hadserege,
lovak, lovak, lovak

Idegen voltam
mindig az állatvásáron
Volt benne, mégis valami
burjánzóan földközeli.

Sűrű trágyaszag, izzadságos öröm,
A nehéz csizmájú, zsíros bekecse
parasztok között idegen kislány
a vásárban, kecses lófarokkal.

A kisfiúk piros ostort kaptak,
a lányok karkötőt, gyűrűt,
színes műanyag gyöngyökből
és mindannyian ragadós cukrot

Pali sógor már kora reggel nyitotta a kaput
Ő már akkor megjárta a vásárt
A szomszéd községből jött:
Marháját, disznáját, birkáját eladta,

Már be is nyakalt egy kupicával
Jókedvű volt, a zsebe tele
És szíve is örömmel
jóindulattal

Mi gyerekek csak ezután indultunk.
Sokat gyalogoltunk a jószagú szélben
Délre keveredtünk haza kezünkben
Kincsekkel, ragadós örömmel

Aztán filmekben láttam ilyesmit
S mostanában döbbenek,
hogy ez valóság volt
Oda a vásár, oda az öröm

A márciusi szél szaga megidézi
A dús alföldi vásárt
A bizakodást, az önfeledtet
A kincseket a vettet, és a
lettet.

Vásárba mennék, ha lehetne...
Kézen fognálak
Adnék neked valami valódit
Internet, és virtuális öröm helyett.

Igazi zсібongást, alföldi szagokat,
amiről akkor, nem tudtuk,
hogy Élet..
Az életünk mivé lett?

Talán ott megtaláljuk,
ha hisszük
Ha a kincseket a kezünkbe vesszük:
Ostort, és füttyölős cukrot, s egy huszárt

Mézeskalácsból cifra szívet is,
rámáján fehér cukormáz,
benne tükör:
abban az arcunk

S a házban esténként együtt alszunk
S hét végén ünneplőbe öltözötten
Megyünk a vásárba
Hittel lelkünkben, s önfeledten.

Kegyelem

A szilvákertben bóklásztunk
Apámmal
A szilva sok volt,
Az apám öreg
Az őszi fények elöntötték
A kertet...
Mi örvendeztünk, hogy
Mily sok szilva termett
Az áldás, a fény, csak
Hullt ránk, mint a permet